

De Koning en de Ezel.

Eenige honderden jaren geleden, misschien nog langer zelfs, regeerde er over een land, waarvan ik den naam vergeten ben, een koning, die Boltizwent heette. Zijne manier van regeeren was eigenlijk niet heel moeilijk; de staatszaken en het vullen van zijne schatkist liet hij aan zijne ministers over; hij zelf besteedde heel ijverig al zijnen tijd aan slapen, eten, drinken en jagen. In al die dingen was hij uiterst bedreven. Zijne onderdanen konden van hem niet zeggen dat hij zijne dagen in ledigheid doorbracht; integendeel, iedereen wist dat Boltizwent jaar in, jaar uit de handen vol had — en den buik ook.

Van de jacht hield hij misschien wel het meest. Er verliep bijna geen dag of men zag hem in het bosch, in de vlakke of langs den waterkant het wild beloeren of achtervolgen. Het was maar alleen bij slecht weder dat hij zijn paleis niet verliet, want hij had een hekel aan een nat pak. Wel had de koningin hem reeds meermalen aangeraden een regenscherm of een kabaan mede te nemen, maar daar wilde Boltizwent niet van hooren.

Op zekeren dag was Boltizwent reeds vroeg te been. Hij had eenige voorname heeren uit een naburig land te gast gekregen en had hen natuurlijk ter jacht uitgenoodigd. Toen hij echter door het venster naar den torenhaan keek, zag hij dezen met den kop vlak in het westen staan. Dat was geen gunstig voorteken. Om zeker te zijn liet hij dadelijk zijnen hofgeleerde ontbieden. Deze kwam, tuurde een poos naar de lucht, welke echter op dit oogenblik nog zeer zuiver was, en sprak:

— Heer koning, ik zweer dat het vandaag niet regenen zal!

— Maar de torenhaan staat met zijn kop in 't westen, merkte Boltizwent aan.

De hofgeleerde zette een hooge borst en verklaarde:

— Een geleerde, zoals ik, weet van het weder wel wat

meer dan zoo'n eenvoudige torenhaan! Mijne kunst faalt nooit!

De koning, die den vorigen avond niet weinig gepocht had op de groote kunde van zijnen astronoom, was door deze verklaring gerust gesteld en toog met zijne voorname gasten en edelheeren op weg.

Vroolijk lachend en pratend reden zij voort. Toen zij halverwege waren, kwamen zij een boer met zijnen ezel tegen. De landman bleef staan, nam zijne muts af en riep:

— Mijnheer de koning, ge krijgt vandaag nog regen!
De vorst reed lachend voorbij en antwoordde:

— Neen, Jochem, mijn hofgeleerde heeft gezegd dat het niet zal regenen, en van het weder kent hij meer dan gij !

Het boerke keek even naar zijn ezel en schudde het hoofd.

— Uw hofgeleerde mag er zooveel van weten als al de geleerden van heel de wereld te zamen ; dat zal mij toch niet beletten te voorspellen dat er nat op handen is. Gij doet er natuurlijk mede, wat u goed dunkt, maar ik ga naar huis. Dag, mijnheer de koning !

— Dag, Jochem !

De paarden werden aangespoord, de horens schalden en lustig draafde de jachtstoet voort. Een paar uren nadien bevonden de jagers zich te midden eener uitgestrekte heide met duinen en dennebosschen, waar het wemelde van hazen, konijnen en gevogelte.

— Heeren, riep de vorst, maakt bogen en pijlen gereed ! En lustig er op los !

De jacht begon. De paarden renden nu hier, dan daar ; de honden blaften en brachten het geschoten wild aan. Maar zie, daar stegen donkere wolken boven de kim. Een der jagers toonde ze den vorst aan en stelde voor naar het paleis terug te keeren.

Boltizwent haalde onbezorgd de schouders op.

— Weest niet vervaard, heeren, sprak hij. Ik verzeker u dat er geen nood is !

Maar het wolkgevaarte naderde meer en meer en verduisterde het licht der zon. De heide, welke daarstraks nog vol kleur en leven was, zag er nu treurig uit. Boltizwent keek niet meer zoo zorgeloos ; zijn betrouwen in de wetenschap van zijn astronoom had eene leelijke kreuk gekregen. Hij was echter te fier om dit te laten blijken in het bijwezen van zijne gasten, en hoopte nog, dat die leelijke wolken zouden wegdrijven, lijk ze gekomen waren.

Plotseling viel er een groote druppel vlak op zijnen neus, weldra door meerdere druppels gevolgd. De wind stak op en gierde over de vlakke ; bliksems flitsen neer en de donder rommelde.

Bleek van schrik en woede gaf hij zijn paard de sporen, en vluchtte heen, door zijnen jachtstoet gevolgd. Van stond tot stond nam het onweder in kracht toe. De regen sloeg in dichte stralen neder, maakte de vluchtelingen kletsnat, vulde hunne hooge laarzen, en deed deze zelfs bij iederen schok overloopen.

De randen hunner hoeden hingen evenals hunne pluimbossen slap omlaag ; hunne kostbare zijden en fluweelen wambuizen waren bespat met het slijk, door de hoeven der paarden opgeworpen. Nooit, neen nooit, had een jachtstoet er zoo haveloos, zoo erbarmelijk uitgezien.

Eindelijk bereikten zij het koninklijk kasteel. Aanstonds liep elk naar zijne kamer om zich daar van het natte pak te ontmaken, zich te wasschen, te kammen en droge kleederen aan te trekken.

De koningin, eene verstandige vrouw, had ondertusschen in den breeden haard der ridderzaal een groot houtvuur doen aanleggen en er een aantal potten heet bier en verwarmden wijn doen gereedzetten.

De meeste gasten waren daar reeds bezig hun verkleumd lijf langs buiten en langs binnen te verwarmen toen Boltizwent verscheen, in eenen ruimen kamerrok gewikkeld. Bulderend liep hij heen en weder ; zijn kostbaren drinkbeker sloeg hij stuk.

— Breng mijn hofgeleerde hier ! riep hij eindelijk tot den officier zijner lijfwachten. Pak hem bij zijne ooren, zijnen baard of zijnen neus, zoo hij niet gewillig meegaat !

Eenige oogenblikken later werd de astronoom binnen gebracht. Hij naderde al bevend en toen hij voor den koning op de knieën zank, zag hij zoo bleek als linnen.

Boltizwent keek hem grimmig aan.

— Gij schurk, gij nar, gij aap ! beet hij hem toe. Pocht gij nu nog op uwe kunst ? Een simpel boerken kent er meer van dan gij !

— Heer, genade ! stamelde de astronoom.

— Gij kunt slechts liegen en zwetsen, vervolgde de koning woedend. Hadde ik mijne natte broek, ik kletste ze om uwe ezelsooren ! Ja, heeren, riep hij tot zijne gasten, die spitsboef werd door ons als een minister bezoldigd ! Hij moest geene huis-huur betalen en at en dronk voor niet !...

Wachten, grijpt hem vast, smijt hem buiten en zoo hij niet vlug genoeg loopt, ranselt gij hem met de peezen uwer bogen ! Voort met hem !

* * *

Denzelfden dag deed Boltizwent boerken Jochem voor zich verschijnen.

— Jochem, sprak hij, gij hebt mij dezen morgen het weder voorspeld en ik had ongelijk niet naar u te luisteren. Maar wie had durven denken dat gij zoo geleerd zijt !

— Mijnheer de koning, lachte Jochem, geleerd ben ik niet. Mijn vrouw zegt zelfs dat ik het domste boerken ben uit den ganschen omtrek.

— De vrouwen praten er dikwijls maar op aan, verklaarde de vorst. Gij zijt in alle geval veel slimmer dan mijn hofgeleerde !... Zeg mij nu eens rechtuit of gij zoo iederen dag het weder kunt voorspellen !

— Mijnheer de koning, antwoordde Jochem openhartig, als als ik alleen ben kan ik het niet, want ik ben inderdaad wel zoo dom als mijne vrouw zegt. Maar als mijn ezel er bij is, dan vergis ik mij nooit !

De koning keek verbaasd op.

— Uw ezel ! Bij mijn kroon ! Nu versta ik er niets meer van !

— Dat is wel mogelijk, mijnheer de koning. De zaak is nochtans zeer eenvoudig. Mijn ezel lijdt aan rheumatiek, zei Jochem onbevangen, en telkens als er regen op handen is, wordt hij dat gewaar en laat zijne ooren hangen. Dat is heel het geheim ! Mijne kunst steekt dus, gelijk ge ziet, in de ooren van mijn beestje !

Bij het hooren dezer woorden sprong de koning recht.

— Wachten, riep hij, gaat oogenblikkelijk den ezel van boerken Jochem halen ! Ik benoem hem tot mijn astronoom !

* * *

De ezel werd aan 't hof gebracht en daar met groote eer ontvangen. Weldra was die gebeurtenis door heel het land geweten. Door de benoeming van Jochem's langoorigen kameeraad tot hofgeleerde, beging koning Boltizwent een grove fout, waarvan de gevolgen nog bestaan. Want sedertdien zijn de ezels fier en verwaand geworden. Zoowel jonge als oude ezels hoort men dagelijks medepraten over dingen, waarover ze niet het minste begrip hebben, en allen achten zij zich in staat om hooge plaatsen te bekleeden.

Constant De Kinder

HEIST OP JOUW LEVEN

De Wonderlier

en andere verhalen

L. Opdebeek Uitgever Antwerpen

CONSTANT DE KINDER

DE WONDERLIJER

EN ANDERE VERHALEN

VERTELLINGEN ROND DEN HAARD

Pentteekeningen van Edw. PELLENS

NIEUWE DRUK

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

1926

INHOUD.

De Wonderlier	6
Vrouw Pest.	18
Booze Klaar.	24
De Kramer en de Slang	36
De Koning en de Ezel	42
